

Šeštą kartą „Gyvybės ir mirties keliu“

Sausio 8 dieną, sekmadienio popietę, tyliai leidžiantis iš dangaus retoms snaigėms, Vilniaus gatvėse prasidėjo XXI tradicinis tarptautinis pagarbos bėgimas „Gyvybės ir mirties keliu“, skirtas pagerbti 1991 metais sausio 13 dieną žuvusių Lietuvos laisvės gynėjų atminimą. Prieš penkerius metus reklaminiame bėgimo lankstinuke buvo užrašyti žodžiai, puikiai nusakantys bėgimo esmę ir prasmę: „Kaip galima pagerbti tautos didvyrius? Gyvuosius apdovanoti ordiniais ir medaliais.

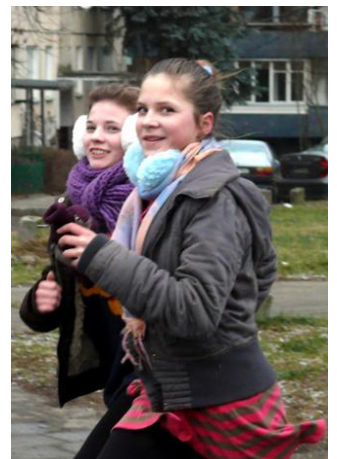
Iš kairės į dešinę: Vygantas Gurskas, Radvilė Urbonavičiūtė, Karolis Šarka, Akvilė Maleckaitė, Ernestas Armonavičius, Deividas Garbatavičius, Edgaras Armonavičius, vadovas Remigijus Bonikatas ir Žygimantas Vitkauskas prie paminklo žuvusiems už Lietuvos laisvę Antakalnio kapinėse

Šį kartą, galima sakyti, oras lepino. Bagaslaviškietis Edgaras Armonavičius (Gelvonų vidurinės mokyklos vienuoliktokas) bėgime dalyvauja jau šeštus metus iš eilės. Pasak Edgardo tokio palankaus bėgimui oro per visus metus dar nebuvo. Iš tikrųjų nulinė temperatūra ir vos juntamas vėjelis nė kiek netrukdė bėgikams. Prieš penkerius metus pirmą kartą bėgime dalyvavo, o vėliau ir bagaslaviškietis distancijos rekordą pasiekė (38 minutės) Deividas Jeremičius. Tais metais jaunam vaikinukui didelį išpūdį padarė karių bėgimas koja kojoni ir garsios jų skauduotės. Šiais metais Deividas taip pat bėgo „Gyvybės ir mirties keliu“. Tik šį kartą – su karine uniforma karių gretose. Į šio karių būrio kolonos galą buvo priimti ir keli bagaslaviškietiai, kurie visą kelią

(tęsinys 2 psl.)

Žuvusiems pastatyti paminklus, apie juos rašyti knygas, kurti eilėraščius, dainas. Jų vardais ir pavardėmis pavadinti mokyklas, gatves, aikštes, parkus... Tačiau niekur kitur pasaulyje nėra tokio unikalios didvyrių pagerbimo būdo kaip Lietuvoje. Bėgimo mėgėjų asociacija, norėdama prisidėti prie žuvusių tautos didvyrių Laisvės gynėjų pagerbimo, 1992 m. pirmą kartą sukvietė visų Lietuvos regionų atstovus į Vilnių, kad jie, bėgdami „Gyvybės ir mirties keliu“, kiekvienas savo širdyje pastatytų paminklą didvyriams.“ Visi dalyviai nuo 10 valandos registravosi aikštelėje prie Antakalnio kapų, Karių kapų gatvėje. 12 valandą buvo duotas bėgimo startas ir, sėkmingai įveikę 9 kilometrų atstumą, bėgikai finišavo Sausio 13-osios gatvėje, prie Televizijos bokšto.

Visi dalyviai, atbėgę į finišą, gavo atminimo medalius ir lankstinukus, galėjo atsigaiivinti karšta arbata su bandele.

Prie Televizijos bokšto finišuoja Radvilė ir Akvilė

(pradžia 1 psl.)

koja kojom bėgo iki pat finišo. Net gatvėje stovint šiurpuliai per kūną nubėga, kada apie du šimtai karių, išsirikiavusių kolona po keturis, drausmingai koja kojom su skanduote bėga gatve...XXI tradiciniame tarptautiniame pagarbos bėgime dalyvavo 2485

Bėgime sunaudotas kalorijas papildo Deividas Garbatavičius

dalyviai. Gausiausia šiemet buvo Lietuvos Karo akademijos komanda (185 bėgikai), antra pagal dydį - Vilniaus apskrities šaulių komanda (181) ir trečia – Panevėžio 5-oji šaulių rinktinė (160). Mokyklų grupėje gausiausia buvo (31 dalyvis) ir į namus gražią taурę parsivežė *Panevėžio Margaritos Rimkevičaitės technologinė mokykla*. Jauniausiu bėgimo dalyviui pripažintas visą distanciją įveikęs Dmitrijus Volkovas, kuriame yra vos 7 metai. Mergaičių tarpe jauniausia buvo devynmetė Simona Krištopaitytė iš Pasvalio rajono. Vyriausiam dalyviui Jonui Juodeliui iš Anykščių – 83 metai. Vyriausia bėgikė – Rita Ališauskienė (matyt, organizatoriai buvo tikri džentelmenai ir moters amžių nutylėjo...)

Įdomu, kad bėgikų tarpe matėsi ir aktorius Rolando Kazlo veidas. Dar įdomiau, - renginyje nesimatė nė vieno seimūno! (Keista, juk rinkimai visai

Su skanduote koja kojom bėga kariai

netoli...) Bėgimas tikrai prasmingas ir reikalingas, tik labai trūko vieno esminio dalyko. Jei ne keletas minioje tautinės vėliavos spalvos kepuraitėmis pasipuošusių jaunųjų šaulių galvų, tai nežinotum nė kurioje valstybėje šis renginys vyksta. Jeigu bėgimas vyktų Jungtinėse Amerikos valstijose, arba Rusijoje, tai visur mirgėte mirgėtų valstybinės vėliavos, o prie Antakalnio kapinių - nė vienos trispalvės. Matyt, kuo mažesnė tauta, tuo mažiau savigarbos turi.

Tiesa finišo tiesiojoje atsirado vienas tikras patriotas, kuris aukštai iškėlęs trispalvę, sveikino atskubančius bėgikus. Nedidelė pastabėlė - virš bagaslaviškiečių autobuso taip pat plazdėjo Lietuvos valstybės vėliava.

XXI-ajame bėgime „Gyvybės ir mirties keliu“ susitiko buvę ir esami Bagaslaviškio Igno Šeinių pagrindinės mokyklos mokiniai: iš kairės į dešinę Širvintų Lauryno Stuokos - Gucevičiaus gimnazistas Ernestas Armonavičius, Bagaslaviškio Igno Šeinių mokinių prezidentas Vygantas Gurskas, Motorizuotosios pėstininkų brigados „Geležinis vilkas“ Žvalgybos kuopos karys Deividas Jeremičius ir Bagaslaviškio Igno Šeinių pagrindinės mokyklos dešimtokas Lietuvos mokinių parlamento narys Žygimantas Vitkauskas.

Justės kūryba

Jaunųjų rašytojų ir poetų puslapis

Pasaką apie Raganos kalną

Seniai, seniai, gal prieš tūkstantį metų, Bagaslaviškio vienasėdyje gyveno dvi senos raganos. Vienos vardas buvo Pykšt Pokšt, o kitos – Bum Burum. Kartais jas vadino Pykšt ir Bum. Tos raganos buvo kaimynės ir nelabai viena kitą mėgo. Atrodė, lyg tarp jų būtų juoda katė perbėgusi.

Pykšt Pokšt buvo tikra zirzeklė – jeigu kas nors jai nepatikdavo, iškart imdavo zirzėti. Jos zirzėjimo niekas negalėjo pakęsti, todėl greitai pasišalindavo. Pykšt buvo rudaplaukė, nešiojo violetinę suknelę ir prie jos darančią raganos skrybėlę. Bum Burum didžiavosi juodų plaukų kupeta, nešiodavo tamsiai mėlynos spalvos raganišką kepurę ir prie kepurės tinkančią suknelę. Bum irgi turėjo ydą – ji buvo rėksnė. Jeigu kas nors ją užnervindavo, tuoj paleisdavo savo gerklę, o jos rėksmas skardėjo per visą Bagaslaviškio viensėdį. Ir šiaip ji kalbėjo labai garsiai, todėl kartais dar buvo vadinama Rėksne. Šios dvi raganos nuo vaikystės viena kitos nemėgo, nes buvo labai skirtingos. Pykšt Pokšt patikdavo burti, bet su savo burtais ji tikrai nieko gero nepadare. Kadangi buvo nepatyrusi burtininkė, vieną kartą, panaudojusi kerus „Šakalamakalabamabum“, susprogdino rūšį. Bum Burum patikdavo prižiūrėti gyvūnėlius, kurių buvo pilnas namas. Ji globojo chameleonus, kates, šunis, jūrų kiaulytes, šinšilas, tigrus, liūtus, net dramblių augino. Pykšt Pokšt, panaudojusi sprogdinimo kerus „Šakalamakalabamabum“, pažadino visus gyvūnus, ramiai snaudusius Bum Burum namuose, ir jie visi išsilakstė. Išbėgo net dramblys. Tiesa, su savimi jis išsinešė pusę sienos ir durų staktą. Tada Bum Burum labai užpyko ant Pykšt Pokšt ir niekada su ja nekalbėjo. O pasirodo, kad Pykšt Pokšt norėjo susprogdinti skrynelę, kuri niekaip neatsidarė.

Nuo to laiko jos nustojo kalbėtis. Tik piktai dėbteledavo viena į kitą ir aukštai pakėlusios galvas praeidavo lyg nieko nematydamos. Ir vieną kartą Pykšt Pokšt nusprendė ant kalno, stūksančio jų viensėdyje, pastatyti milžinišką kerėjimo mokyklą. O Bum Burum ant to paties kalno sumanė pastatyti gyvūnėlių globos namus. Jos ir vėl susipešė:

- Tu visada man kliudai! Per tave niekada negaliu daryti tai, ką svajoju padaryti, – rėkė išrėkė Bum Burum.
- Aha. Tai aš tau neleidžiu??? Tai tu man ištikrųjų neleidi daryti to, ką noriu, - užriko ir Pykšt Pokšt.
- Tu susprogdinai savo rūšį ir pažadinai mano gyvūnus! – šnpuodama atkirto Bum.
- O tu su savo gyvūnais man neleidai užmigti! – atkirto Pykšt.
- Tu obuolius nuo mano obels skynei!
- O tu mano kieme dobiliukus rovei!
- O tu iš mano smėlio dėžės smėlį ėmei!
- O tu nuo mano trešnės uogas skynei!
- O tu glostei mano kačiuką!

Taip jos abi vaidijosi viena kitai nenusileisdamos. Tada jų ginčą išgirdo išmintinga ragana ir, priėjusi prie jų, pasakė:

-Mielos raganos, judvi galite viena kitai atleisti ir šį kalną pasidalinti per pusę. Vienoje pusėje tegu bus burtų mokykla, kitoje – gyvūnų globos namai. Be to, pyktis neprotinga. Akimirką Pykšt Pokšt ir Bum Burum susimąstė ir patikėjo išmintingosios raganos žodžiais. Kalną jos pasidalino per pusę ir pavadino jį Raganų kalnu. Tiesa, burtų mokykla ir gyvūnų globos namai per ilgą laiką sugriuvo, tačiau istorija apie tai, kaip atsirado Raganos kalnas išliko iki mūsų dienų.

Justė Rutkauskaitė, 5 klasė

Degė atminimo laužas...

2012 metų sausio 13 dienos ankstus rytas. Dar tamsu, todėl abiejų Bagaslaviškio Igno Šeinaus pagrindinės mokyklos pastato aukštų languose plevena nedidelės ugnelės. Pagerbdami prieš dvidešimt vienerius metus prie Televizijos bokšto žuvusius žmones, mokiniai ant visų palangių uždegė žvakeles. Per pirmąją pamoką visoms klasėms reikėjo pagaminti standus apie tų dienų įvykius. Jau po nepilnos valandos pirmo aukšto foje galima buvo pasigrožėti dėmesio vertais kūriniais. Galbūt, jie ir nepasižymėjo itin aukštu meniniu lygiu (vis dėlto, laikas buvo ribotas), tačiau galima drąsiai teigti, jog tema buvo suprasta ir atskleista piešiniuose bei užrašytuose žodžiuose.

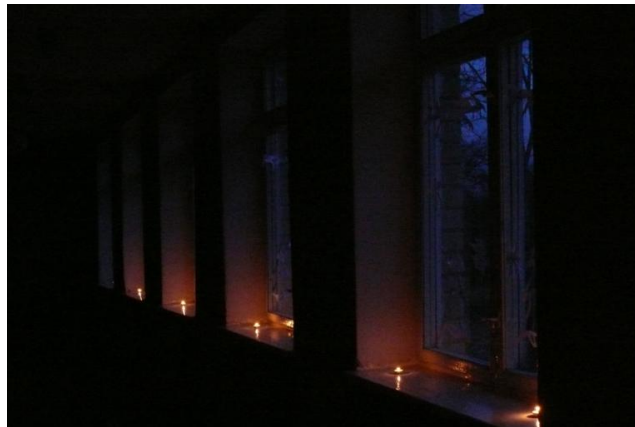
Per ilgąją pertrauką istorijos mokytoja Aldona Četrauskienė ir dešimtokai perskaitė prie Televizijos bokšto žuvusiųjų pavardes ir jų garbei uždegė žvakeles. Visi mokiniai ir mokytojai kartu draugiškai susikibę rankomis padainavo „Oi neverk, motušėle“ ir „Ažuolai žaliuos“. Visus nustebino du penktokai Justė ir Dovydas, kurie „išsišoko“ visai ne pagal scenarijų. Paprašę žodžio, jie priekyje pasistatė dvi kėdes. Patogiai

Mergaitės taip pat dainuoja: „Ažuolai žaliuos...“

įsitaisę, jie suvaidino sceną, kurioje vienas, atseit, nieko nežino apie sausio įvykius, o kitas jam savais žodžiais apie tai pasakoja. Pabaigoje Dovydas paklausė: „Justina, gal ir patriotinę dainą padainuoti gali?“ „Galiu, jeigu tu man padėsi...“, - atsakė Justė. Be muzikinio pritarimo ir profesionalui dainuoti sunku, juk reikia „pagauti“ melodiją... Justė viską atliko nepriekaištingai. Ir tik nuo pusės dainos, lyg po šoko, atsigavo ir kartu ėmė dainuoti visi mokiniai. Muzikos mokytoja nubėgo prie jonikos, greitai „pagavo“ melodiją ir daina nuskambėjo visa jėga. Ir tai buvo puiku! Svarbiausia buvo tai, kad daina buvo liaudies masių“...

Po pamokų mokyklos sode buvo uždegtas atminimo laužas, prie kurio susirinko visa mokykla. Plėvesavo Lietuvos trispalvė. Kaip ir prieš dvidešimt vienerius metus, aplink susėdę žmonės šildėsi karšta arbata. Čia pat ant nusmailinto medinio pagaliuko galima buvo paskrudinti skanią dešrelę. Tai kas, kad ji šiek tiek apsvilusi liepsnoje ir pajuodusi nuo dūmų. Nuo to jik tampa tik skanesnė... Prie laužo savo atsiminimais pasidalino aktyvus sausio įvykių dalyvis Pyplių gyventojas Ramutis Krasauskas: „Tais lemtingais 1991-aisiais metais tarnavau OMON-e, kuris pasidalino į dvi dalis, o tiksliau į tris. Sausio 12-osios naktį, apie 1valandą Boleslavo Makutinovičiaus vadovaujama trisdešimties omonininkų grupė, padedant Šiaures miestelio kareiviams, pavogė visą ginkluotę, ryšio priemones ir įsikūrė jau išanksto užgrobtose Policijos akademijos patalpose. Lietuvai ištikimo OMONO dalies vadas E.Kaliačius įsake rinktis į Vidaus reikalų ministeriją gauti užduočių. Susirinko trylika Lietuvai ištikimų žmonių iš buvusių 90-ies omonininkų. Apie penkiasdešimt liko namuose ir sekė įvykius, tikėdamiesi vėliau pasirinkti laimėjusiųjų pusę. Aš manau, kad būtent tokie žmonės yra patys pavojingiausi,

Languose plevena nedidelės ugnelės...

Mokyklos sode prie laužo plėvesavo Lietuvos tautinė vėliava

(pradžia 4 psl.)

o ne tie, kurie aiškiai išreiskia savo pažiūras. Vidaus reikalų ministras ministras M.Misiukonis negausiai susirinkusiems žmonėms prieš rikiuotę paaiškino, kad tie, kurie abejoja arba bijosi gali palikti VRM pastatą ir pasitraukti, nes sovietinių desantininkų puolimo atveju nežinia, ar kuris nors liks gyvas... Visiems pasilikusiems buvo išduoti automatai AKSU-74 ir kiekvienam paskirta užduotis. Po 13-osios nakties žudynių prie Televizijos bokšto desantininkai keletą kartų su karinėmis automašinomis buvo privažiavę prie VRM pastato, tačiau nežinia dėl kokių priežasčių jo nepulė. Stovėdami poste labiausiai bijojome VRM pastate buvusiųjų „savų“ pareigūnų, kurie buvo taip pat ginkluoti ir nebuvo garantijos, kad sovietinių desantininkų puolimo atveju, nepradės šaudyti mums į nugaras. Tik praėjus savaitei, pradėjo rinktis taip vadinami neapsisprendusieji. Ir svarbiausia, kad visi jie turėjo masę pateisinamų priežasčių...

Baigia degti laužas, baigiasi ir arbata...

Ministro įsakymu lietuviškas OMON-as buvo pervardintas į greitojo reagavimo rinktinę "Aras". 1991-ųjų balandžio 1 dieną davėme priesaiką Lietuvai. Po to labai daug patriotiškai nusiteikusių vaikinių įsiliejo į "Aro" rinktinę. Juos visus

reikėjo apmokyti. Tarp atėjusiųjų tarnauti buvo Algimantas Juozakas ir Mindaugas Balavakas, kurie 1991-ųjų liepos 31 dieną kartu su kitais Lietuvos pareigūnais buvo nužudyti Medininkų pasienio poste, ir tik vienam Šernui, gydytojui dėka, pavyko išgyventi. Kad neišdavėme savo Tėvynės, kaip Makutinovičius su 30 omonininkų būriu, kad sąžiningai vykdėme savo pareigas, buvome apdovanoti Sausio 13-osios atminimo medaliais.“

Prie laužo savo atsiminimais pasidalino aktyvus sausio įvykių dalyvis Ramutis Krasauskas (stovi pirmas iš kairės)

Prie atminimo laužo kartu buvo savanoris Arūnas Vareikis, apdovanotas Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu. Per sausio įvykius Parlamentą - tuometę Aukščiausiąją Tarybą - saugojo apie 800 savanorių. Kas turėjo ginklus, kas ne... Savo prisiminimais apie tą audringą laikmetį pasidalijo mokytojai. Tikiu, kad ir po daugelio metų dabartiniai mokiniai prisimins kaitrią laužo ugnį ir jį supančius žmonių veidus. Prisimins ir apie tai papasakos savo vaikams...

Petro nuotyčiai

Pirmąją mokslo metų dieną mokytoja klausia Petriuką:
 - Ar gerai praleidai atostogas?
 - Aišku. Bet ne taip, kad išsyk pulčiau apie jas rašyti...

Petriukas sako mamai:
 - Nori, kad pasakyčiau naujieną?
 - Gal 10 gavai?
 - Sakiau naujieną, o ne stebuklą!

Petriukas pareina iš mokyklos, o tėtis jo klausia:
 - Kiek gavai?
 - Du.
 - Kodėl tiek mažai?
 - Krizė, tėveli, krizė.

Kalėdinį žiburį prisiminus...

Bagaslaviškio mokykla pavirto į stebuklingą pasakų karalystę. Toliau – dar geriau... Vieną kartą nuostabioje pasakų karalystėje dingo Kalėdos! Karalius įsakė savo ištikimiausiam pagalbininkui Jonui surasti Kalėdų šventę už sviesto puodynę. Jonas negalėjo atsisakyti tokio pasiūlymo, tad sutiko ir greitai išskubėjo ieškoti Šventės. Karalius turėjo ištikimą kaip šunį juokdary, kuris suprato, kad Jonas vienas tikrai neras Kalėdų, tad nuskuodė paskui jį, norėdamas jam padėti. Keliaudami jie sutiko labai pasipūtusią ir išdidžią fėją, kuri labai nenoriai sutiko padėti ir parodė kelią. Priėjo mūsų keliauninkai kryžkelę, prie kurios praleido daug laiko, bet nieko doro nepešė. Sėdint kryžkelėje, pastebėjo vilką, bebendantį suvalgyti raudonskrybėlaitę. Po ilgų ir nelabai malonių kalbų juokdarys ir Jonas įtikino vilką eiti kartu su jais ir padėti jiems surasti dingusias Kalėdas.

Jonas ir juokdarys ieško dingusių Kalėdų

Susitarę jie pasuko į rytus. Eidami sutiko griežtą generolą, kuris saugojo aštuntokų pasaką. Gaila, bet aštuntokai irgi nežinojo, kur dingo Kalėdos. Nieko neradę rytuose, abu grįžo atgal prie kryžkelės ir vėl ėmė sukti galvas, kur eiti toliau. Ši

kartą nutarė eiti į vakarus, nes vilkas žinojo, kad ten daug parduotuvių. Nieko nelaukdami, visi pasuko link vakarų. Kartu keliavo ir raudonskrybėlaitė. Beeidami į vakarus, jie sutiko devintokus, kurie papasakojo nuostabią pasaką apie batuoatą katiną. Dėja, jie taip pat nežinojo, kur yra pradin gusi Kalėdų šventė. Praradę bet kokia viltį, staiga keliauninkai pamatė dėžę. Ši dėžė nebuvo paprasta eilinė dėžutė, nes atidžiau apžiūrėjus, staiga iš kažkur iššoko galva! Tai nustebino keliauninkai! Dėžė prabilo balsu ir prisistatė,

Devintokai. Pelės, katės, katinai... Vieno veiksmo drama „Batuotas katinas“

esanti trijų darbų dėžė. Dėžė pasiūlė atlikti tris darbus, kurie, galbūt, padės surasti Kalėdas. Gaila, bet darbai nepadėjo. Palūžę keliauninkai grįžo atgal į pasakų karalystę. Karalius, išgirdęs apie nesėkmę, labai supyko ant Jono... Gerai, kad laiku įsikišo

generolas, atnešęs laišką, kuriame buvo rašoma, kad Kalėdos po dviejų dienų pačios atvyks... Visi labai apsidžiaugė tokia gera žinia ir iškėlė didelę puotą.

Aštuntokai. Pasaka „Septyni nykštukai ir...“

**Petras Tonkevičius ir
Agnė Balandytė, 10 klasė**

SPORTAS IR MŪS

Viduryje - „Galiūnas 2011“ – Vygantas Gurskas, vicečempionas – Rimvydas Lapėnas ir trečioji vieta – Aidas Stundys

Rajoninių stalo teniso varžybų dalyviai: Agnė Balandytė, Petras Tonkevičius, Vygantas Gurskas ir Žygimantas Vitkauskas

Rajoninių stalo teniso varžybų nugalėtojai: Žygimantas Vitkauskas - III vieta (kairėje) ir Vygantas Gurskas - II vieta (dešinėje)

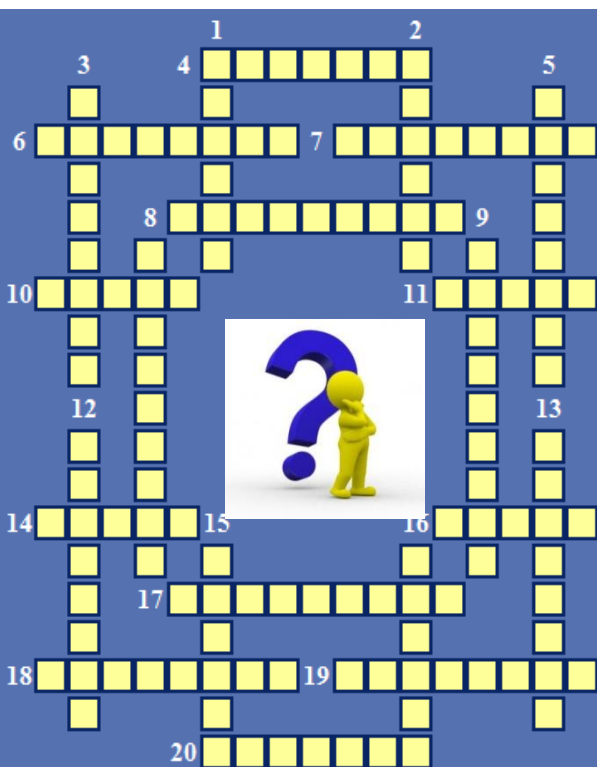
Gudrusis Apuokas skelbia ketvirtąjį

„Gudručių konkursą turą

„Pasaulyje“

Horizontaliai:

4. Kūpos pavidalo upės vingis.

6. Bendras dviejų Amerikoje gyvenančių paukščių rūšių, priklausančių amerikinių grifų šeimai pavadinimas.

7. Giliausias pasaulio ežeras, esantis Rusijos teritorijoje.

8. Distancija, 42 km 195 m.

10. Ežeras lazdių rajone prie Veisiejų.

11. Cheminis elementas.

14. Ilgiausia Škotijos upė.

16. Minkštas, kalus ir tąsus rausvas metalas.

17. Aukščiausias Japonijos ugnikalnis.

18. Reiškiny, kada organizmo gyvybiniai procesai tiek grįžtamai sulėtėja, kad organizmas atrodo nebegyvas.

19. Didžiausias Švedijos ežeras.

20. Būsinių koncertų skelbimas.

Vertikaliai:

1. Romėnų karo dievas.

2. Krikščionių vienuolių ilgas drabužis.

3. Albiono sostinė.

5. Nesisteminis šilumos kiekio ir energijos vienetas.

8. Desertinis gėrimas, gaminamas iš krakmolo.

9. Portugalų keliautojas, pirmasis apiplaukęs aplink pasaulį.

12. Miestelis Šilalės rajone.

13. Didžiausia Venesuelos upė.

15. Gvazdikinių šeimos augalų gentis, kuriai priklauso žoliniai augalai bei krūmokšniai.

16. Jordanijos sostinė.

Juostų audimo būrelis

Širvintų rajono viešosios bibliotekos Vaikų literatūros skyriuje jau nuo šio mėnesio pradžios atidaryta darbų paroda, kurioje demonstruojami Bagaslaviškio Igno Šeinaus pagrindinės mokyklos juostų audimo būrelio darbai. Juostų audimo būrelis gyvuoja antrus metus. Vaikai ne tik praktiškai rankomis mokosi austi juostas, tačiau susipažįsta su liaudies meno tradicijomis, juostų panaudojimu buityje, juostų audimo raštais ir raštų simboliais. Pasak būrelio vadovės Rasos Stankevičienės vaikai džiaugiasi pačių padarytomis juostelėmis, o labiausiai džiaugiasi jų artimieji, gavę dovanų, - savo vaikų rankomis išaustų juostų.

Dauguma būrelį lankančių mokinių žengia pirmuosius žingsnius. Mokytoja labai džiaugiasi pirmokėlių Justinos Tarvydaitės, antrokių Livetos Jatkauskaitės ir Aistės Garbatavičiūtės, trečiokės Dianos Dragūnaitės, ketvirtokių Darijos Maleckaitės ir Karolinos Urbonavičiūtės pastangomis ir jų pirmaisiais darbais. Parodėlė bibliotekoje – tai pirmas viešas ir labai svarbus jaunųjų audėjų pasirodymas. Būrelis turi ir patyrusį audėją dešimtoką Karolį Šarką, kuris praėjusių metų gruodžio mėnesį dalyvavo Raseinių rajono Šiluvos vidurinėje mokykloje vykusiame respublikiniame vaikų kūrybinių darbų konkurse „Angelo žinia“. Pasak mokytojos Rasos Stankevičienės nors prizinės vietos nelaimėjome, tačiau parodėme, ką mokame, o nugalėtojų laurai – dar priekyje...

Jaunosios audėjos iš Bagaslaviškio demonstruoja rankų audimo techniką

